

Charakter informacji znajdującej się w posiadaniu samorządów zawodowych

Liczne wnioski o udostępnienie informacji wpływają do organów samorządów zawodowych, te zaś wielokrotnie stoją na stanowisku, iż żądana informacja nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.). Organy samorządów zawodowych, uznając, że wniosek nie dotyczy informacji publicznej, dochodzą do wniosku, iż w zakresie takiego wniosku nie mogą wydać decyzji odmownej¹, co w następstwie skutkuje licznymi skargami na bezczynność tychże organów. Powyższe prowadzi do sformułowania pytania dotyczącego charakteru informacji znajdującej się w posiadaniu samorządów zawodowych. Dalszej analizie należy więc poddać zakres przedmiotowy obowiązku udostępniania informacji przez samorzady zawodowe. Zastanović się należy ponadto, czy każda informacja dotycząca działalności samorządu zawodowego na charakter informacji publicznej, czy też może zakres przedmiotowy obowiązku udzielania informacji przez samorzady jest ograniczony w stosunku do zakresu obowiązku udostępniania informacji przez organy władzy publicznej. W celu udzielenia odpowiedzi na to pytanie konieczna będzie krótka analiza poglądów dotyczących zakresu przedmiotowego pojęcia informacji publicznej, które ukształtowały się w doktrynie. Następnie analizie poddane zostanie również orzecznictwo sądów administracyjnych, związane właśnie z wnoszonymi przez podmioty uprawnione do uzyskania informacji publicznej skargami na bezczynność organów samorządów zawodowych.

* Mgr Maria Rachwał – asystentka w Katedrze Prawa i Postępowania Administracyjnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego.

¹ Stanowisko wskazujące, na brak możliwości wydania decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej, w przypadku, gdy żądania informacja nie stanowi informacji publicznej, jest stanowiskiem ugruntowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych, patrz: wyrok NSA z dnia 1 października 2010 r., (I OSK 1193/2010), LexPolonica nr 2401749; wyrok NSA z dnia 11 stycznia 2010 r. (I OSK 1557/2009), LexPolonica nr 2372310; wyrok WSA w Olsztynie z dnia 2 marca 2010 r. (II SA/OI15/2010), LexPolonica nr 2238729; wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 października 2011 r. (II SAB/Wa 145/2011), LexPolonica nr 3937516.

Wprowadzenie przez ustrojodawcę możliwości tworzenia samorządów zawodowych stanowi realizację zasady demokratycznego państwa prawnego, a także zasady decentralizacji wykonywania zadań publicznych w obrębie władzy wykonawczej². Samorząd zawodowy stanowi „organizacyjną formę zrzeszania się obywateli, ukształtowaną na zasadzie więzi zawodowej, powstałą celem reprezentowania ich interesów wobec państwa”³. Samorzady zawodowe zajmując się sprawami zorganizowanych w ich ramach grup społecznych, biorą tym samym udział w wykonywaniu zadań publicznych⁴. „Samorzady zawodów zaufania publicznego są obowiązkowymi związkami publicznoprawnymi osób wykonujących zawody zaufania publicznego oraz stanowią reprezentację tych osób”⁵. Utworzenie samorządu zawodowego oraz wyznaczenie jego uprawnień zależy od ustawodawcy, który poprzez odpowiednie normy prawne gwarantuje państwu możliwość sprawowania nadzoru nad samorządem, określając zakres i instrumenty przedmiotowego nadzoru⁶.

Właśnie z uwagi na swój udział w realizacji zadań publicznych, samorzady zawodowe są podmiotami zobowiązanymi do udostępniania informacji publicznej. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten stanowi, iż „Obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa”. Przepis ten w części dotyczącej organów władzy publicznej, jak słusznie wskazuje W. Sokolewicz, posługuje się kryterium osobowym, kryterium przedmiotowe zostało zaś zastosowane w ustawie⁷. Jednakże w części dotyczącej uzyskiwania informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych, prawo to, jak się wydaje, zostało ograniczone przedmiotowo do tego rodzaju informacji, która jest związana z wykonywaniem przez te podmioty zadań władzy publicznej, lub z gospodarowaniem przez nie mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Oznacza to tym samym, iż podmioty te mogą dysponować również innym rodzajem informacji, związanym z ich funkcjonowaniem, która nie będzie mogła być uznana za informację publiczną.

² H. Izdebski, *Sprawowanie pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu przez samorzady zawodowe*, Warszawa 2002, s. 33.

³ H. Zięba-Załucka, *Samorząd zawodowy w świetle Konstytucji RP*, MoP 2005, nr 10, s. 493.

⁴ M. Tabernacka, *Zakres wykonywania zadań publicznych przez organy samorządów zawodowych*, Kolonia Limited, 2007, s. 14.

⁵ *Ibidem*, s. 36.

⁶ J. Hausner, D. Długosz, *Tezy w sprawie zawodów zaufania publicznego*, Warszawa 2002, s. 123.

⁷ W. Sokolewicz, w: L. Garlicki (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. 4, Warszawa 2005, art. 61, s. 22.

Kwestię podmiotowego i przedmiotowego zakresu dostępu do informacji publicznej oraz trybu jej udzielania reguluje ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. W art. 4. ust. 1 pkt 2 ustawa ta przewiduje wyraźnie, iż do jej stosowania, a tym samym do udostępniania informacji publicznej na jej podstawie, zobowiązane są również organy samorządów gospodarczych i zawodowych. Bardziej problematycznym zagadnieniem jest określenie przedmiotowego zakresu pojęcia informacji publicznej, a tym samym wskazanie, którym z informacji dotyczących działalności samorządów zawodowych ów charakter „publiczny” będzie można przypisać. Określenia zakresu przedmiotowego tego pojęcia nie ułatwia z całą pewnością art. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Z postanowień tego przepisu wynika, iż informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych. Słusznie definicji tej zarzuca się, iż „wadliwie definiuje nieznanne pojęcie przez nie samo”⁸. Niemniej już z tego przepisu można wywieść, iż *a contrario* nie będzie informacją publiczną, informacja o charakterze indywidualnym, która nie odnosi się do spraw publicznych. Stanowisko takie reprezentuje również L. Zacharko, wskazując, iż „termin «publiczny» wskazuje, że chodzi o coś, co jest przeciwieństwem «prywatnego», a więc o coś, co jest przeznaczone do użytku zbiorowego i powszechnego”⁹. Sprawę publiczną należy więc utożsamiać z działaniem mającym na celu zaspokajanie zbiorowych potrzeb obywateli¹⁰. Nie można jednak z góry założyć, iż wszystkie informacje wytworzone przez podmioty wykonujące zadania publiczne są informacjami publicznymi. Należy się w tym miejscu zgodzić z poglądami S. Czechowa, który podkreśla, że aby daną informację można było traktować jako publiczną, decydujące znaczenie powinno mieć nie tyle jej „wytworzenie, lecz fakt, że została pozyskana i przetworzona w celu realizacji zadań publicznych”¹¹. Pewnych wzorców interpretacyjnych, dla określenia zakresu przedmiotowego pojęcia „informacja publiczna”, dostarcza także art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej, zawierający listę rodzajów informacji, które mają charakter publiczny. Przepis ten stanowi zapewne ważną wskazówkę „w procesie klasyfikowania żądania udostępnienia informacji, jako podlegającej, czy też nie udostępnieniu w trybie przewidzianym w ustawie o dostępie do informacji publicznej”¹², jednakże mając na uwadze, iż jest to katalog otwarty, nie pozwala on na jednoznaczne określenie zakresu przedmiotowego pojęcia informacji publicznej. Dodatkowo w przypadku informacji, którą dysponują samorządy zawodowe, ustalenie tego, które z informacji można uznać za informacje publiczne, utrudnione zostało poprzez Konstytucyjne ograniczenie dostępu do informacji znajdującej się w posiadaniu samorządów

---

⁸ S. Czarnow, *Prawo do informacji publicznej w Polsce a wymogi prawa europejskiego*, „Samorząd Terytorialny” 2007, nr 4, s. 30.

⁹ L. Zacharko, *Prywatyzacja zadań publicznych gminy. Studium administracyjnoprawne*, Katowice 2000, s. 6.

¹⁰ D. Fleszer, *Zakres przedmiotowy pojęcia „informacja publiczna” w świetle art. 1 ust. ustawy o dostępie do informacji publicznej*, PPH 2010, nr 09, s. 54.

¹¹ S. Czarnow, *Prawo do informacji publicznej...*, s. 30.

¹² D. Fleszer, *Zakres przedmiotowy pojęcia...* s. 54.

zawodowych, jedynie do informacji dotyczącej wykonywania przez te samorządy zadań władzy publicznej i gospodarowania przez nie mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Należy bowiem zgodzić się z P. Rączką, iż samorząd zawodowy powinien być rozpatrywany zarówno w aspekcie publiczno-prawnym, jak i prywatnoprawnym, gdyż dopiero oba te aspekty gwarantują samorządowi niezależność i samodzielność¹³. W piśmiennictwie wskazuje się również, iż w przypadku samorządów zawodowych można wyróżnić ich aspekt prywatny oraz publiczny. J. Boć podaje, iż w pojęciu samorządu zawodowego mieszczą się jednostki organizacyjne niemające charakteru państwowego, ani prywatnego¹⁴. Dwoisty charakter samorządu zawodowego doskonale ujęła M. Tabernacka, wskazując, iż „samorządów zawodowych nie można określać jedynie jako podmioty prywatne, gdyż widoczny jest także ich charakter publiczny. Nie można ich jednakowoż – w obecnej regulacji ustawowej traktować tak, jakby były ustrojowo włączone w strukturę państwa”¹⁵. Powyższy pogląd doskonale odzwierciedla postanowienie art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, który eksponuje różnicę pomiędzy organami władzy publicznej a organami samorządu zawodowego, również w materii dostępu do informacji publicznej.

Rozważania te prowadzą do wniosku, iż analiza charakteru poszczególnych informacji, do których udostępniania zobowiązane są samorządy zawodowe, musi iść w parze z analizą zakresu zadań publicznych wykonywanych przez samorząd zawodowy, których żądane informacje dotyczą. H. Zięba-Załucka, analizując pozycję samorządu zawodowego, podkreśla, iż z Konstytucji wynikają dwa podstawowe cele, dla których realizacji powołany został samorząd zawodowy¹⁶. Po pierwsze mowa tu o reprezentowaniu osób wykonujących zawody zaufania publicznego i po drugie – sprawowaniu pieczy nad należyтым wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony (art. 17 ust. 1 Konstytucji RP). Mając na uwadze, iż w chwili obecnej w Polsce istnieje kilkanaście samorządów zawodowych zrzeszających osoby wykonujące zawody zaufania publicznego, trudno jest wskazać jeden katalog zadań publicznych wykonywanych przez każdy z samorządów. Należy więc zgodzić się z R. Hausnerem i M. Stahl, iż „zakres „pieczy” powierzanej samorządom zawodowym jest zróżnicowany, uzależniony od rodzaju samorządu i charakteru określonej funkcji publicznej i to on powinien wyznaczać granice interesu publicznego i obowiązki w zakresie jego ochrony”¹⁷. Niemniej w doktrynie wskazuje się, iż zakres, w jakim państwo deleguje zadania władzy publicznej samorządowi zawodowemu z reguły obejmuje takie kwestie jak: przymusowe reprezentowanie interesów

¹³ P. Rączka, *Nadzór nad samorządem zawodowym*, Toruń 1999, s. 20.

¹⁴ J. Boć, *Prawo administracyjne*, Wrocław 2000, s. 221.

¹⁵ M. Tabernacka, *Zakres wykonywania zadań publicznych...*, s. 35.

¹⁶ H. Zięba – Załucka, *Samorząd zawodowy ...*, s. 493.

¹⁷ R. Hausner i M. Stahl, *Inne podmioty administrujące*, [w:] R. Hausner, A. Wróbel, Z. Niewiadomski (red.), *Podmioty administrujące. System prawa administracyjnego*, t. 6, C.H. Beck, 2011, s. 511.

określonych zawodów wobec władz państwowych, nadzór nad należytym wykonywaniem zawodu, dopuszczenie do wykonywania zawodu i prowadzenie rejestru osób posiadających prawo wykonywania danego zawodu, czuwanie nad etyką wykonywania zawodu, doskonalenie zawodowe i określanie programów kształcenia w zawodzie oraz sądownictwo dyscyplinarne³. Konkretnych postanowień wyznaczających zakres zadań publicznych realizowanych przez poszczególne z samorządów zawodowych, należy poszukiwać w ustawach powołujących dany samorząd do życia, i to właśnie w świetle tych przepisów winna być dokonywana klasyfikacja informacji znajdującej się w posiadaniu organów samorządu zawodowego, z jednej strony na informację mającą charakter publiczny, a z drugiej na informację, której tego charakteru przypisać nie można. Przykładowo ocena charakteru informacji, którymi dysponują organy izb lekarskich powinna być dokonywana w oparciu o art. 5 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich¹⁸, zaś interpretacja zakresu przedmiotowego pojęcia „informacja publiczna” w przypadku informacji związanych z funkcjonowaniem samorządu rzeczników patentowych powinna uwzględniać zakres zadań przypisanych przez ustawodawcę temu samorządowi w art. 43 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych¹⁹.

Z uwagi na powyższe problemy interpretacyjne pojęcia „informacja publiczna” w przypadku informacji, którymi dysponują samorzady zawodowe istotną rolę w tej materii powinno odgrywać orzecznictwo sądów administracyjnych. Zakwalifikowanie danej kwestii, jako sprawy publicznej, powinno być poprzedzone przeprowadzoną przez sąd wykładnią tego pojęcia, nie tylko w świetle ustawy o dostępie do informacji publicznej, ale również w oparciu o przepisy określające zakres zadań publicznych konkretnego samorządu zawodowego. Jednakże po analizie uzasadnień orzeczeń wojewódzkich sądów administracyjnych w sprawach ze skargi na bezczynność organów samorządów zawodowych, można dojść do wniosku, iż wykładnia zakresu przedmiotowego pojęcia informacji publicznej jest dokonywana dość pobieżnie, a kwalifikacja danego rodzaju informacji, jako informacji publicznej jest dokonywana głównie w oparciu o kryteria podmiotowe.

Warto w tym miejscu przywołać wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2012 r.²⁰, z którego uzasadnienia wynika, iż za informację publiczną uznano treść wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych przez Krajową Komisję Nadzoru Krajowej Izby Biegłych Rewidentów z wizytatorami – biegłymi rewidentami w celu przeprowadzenia kontroli w podmiotach, które nie wykonują czynności rewizji finansowej w jednostkach zainteresowania publicznego. Sąd prawidłowo stwierdził, iż zakres podmiotowy stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej został spełniony, stąd też w następstwie dokonał badania tego, czy

---

¹⁸ Dz. U. z 2009 r. Nr 219, poz. 1708 ze zm.

¹⁹ Dz. U. z 2001 r. Nr 155, poz. 925 ze zm.

²⁰ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2012 r. (II SAB/Wa 42/12), CBOSA.

żądane przez skarżącego umowy, stanowią informację publiczną. Wykładnia tego pojęcia ograniczona została jedynie do interpretacji art. 1 ust. 1 oraz art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej, w świetle, jak wskazuje WSA, art. 61 Konstytucji RP. Brak jest jednakże odniesienia się do faktu, iż mamy do czynienia z samorządem zawodowym, w związku z czym prawo uzyskiwania informacji może dotyczyć jedynie tych informacji, które są związane z wykonywaniem przez samorząd zadań publicznych. W uzasadnieniu brak też odniesienia do ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym²¹ oraz zakresu zadań powierzonych przez tę ustawę samorządowi zawodowemu biegłych rewidentów. Podobnej pobieżnej analizy zakresu przedmiotowego pojęcia informacji publicznej WSA w Warszawie dokonał również w wyroku z dnia 25 maja 2012 r.²²

W kolejnych wyrokach, WSA w Warszawie uznał m.in., iż umowy cywilnoprawne zawarte przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów z członkami Krajowej Rady Biegłych Rewidentów, będącymi jednocześnie delegatami Krajowego Zjazdu Biegłych rewidentów, stanowią informację publiczną²³. Za informację publiczną uznano również umowy zwarte z określonymi podmiotami wskazanymi we wniosku skarżącego, również w przypadku, gdy podmioty te są członkami konsorcjum, z którymi podpisano umowę, nawet gdy nie są liderem konsorcjum²⁴. W uzasadnieniach tych wyroków co prawda nawiązano do ustawy powołującej do życia samorząd biegłych rewidentów, jednakże odniesienie to ograniczyło się jedynie do wskazania, iż „zgodnie z przepisem art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. z 2009 r. Nr 77, poz. 649 ze zm.) Krajowa Rada Biegłych Rewidentów kieruje działalnością samorządu w okresach między Krajowymi Zjazdami Biegłych Rewidentów. Do kompetencji Krajowej Rady Biegłych Rewidentów należą wszystkie sprawy niezastrzeżone przepisami ustawy dla innych organów, w tym prowadzenie działalności wydawniczej i szkoleniowej”²⁵, pominięto zaś zupełnie kwestię zakresu zadań publicznych wykonywanych przez samorząd zawodowy.

W wyroku z dnia 13 czerwca 2012 r. WSA w Warszawie skonstatował natomiast, iż charakteru informacji publicznej nie posiadają faktura VAT oraz umowa związane z odbyciem posiedzenia Krajowej Rady Biegłych Rewidentów²⁶. Również i w tym przypadku wykładnia zakresu przedmiotowego informacji publicz-

²¹ Dz. U. z 2009 r. Nr 77, poz. 649, ze zm.

²² Wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 maja 2012 r. (II SAB/Wa 44/12), CBOSA.

²³ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 czerwca 2012 r. (II SAB/Wa 135/12), CBOSA.

²⁴ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2012 r. (II SAB/Wa 57/12), CBOSA.

²⁵ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 czerwca 2012 r. (II SAB/Wa 135/12), CBOSA oraz Wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2012 r. (II SAB/Wa 57/12), CBOSA.

²⁶ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 czerwca 2012 r. (II SAB/Wa 136/12), CBOSA.

nej opiera się jedynie o analizę przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Nieco szerszej analizy pojęcia informacji publicznej w odniesieniu do informacji posiadanych przez samorząd zawodowy dokonał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie. W wyroku z dnia 8 sierpnia 2012 r. za informację publiczną uznano protokół z obrad Okręgowej Rady Lekarskiej, również w częściach, w których obejmuje on przebieg obrad po uchwaleniu ich niejawności²⁷. W uzasadnieniu tego wyroku dokonano co prawda analizy zadań publicznych stawianych przed organami izb lekarskich, jednakże trudno zgodzić się z poglądem, jakoby obrady Okręgowej Rady Lekarskiej nie mogły dotyczyć kwestii związanych z działalnością samorządu wykraczającą poza sferę wykonywania zadań publicznych. Przykładowo bowiem za informacje nieposiadające charakteru informacji publicznej uznać będzie można te informacje, które dotyczą stosunków pracy wiążących organy samorządów zawodowych z ich pracownikami. Przywołać w tym miejscu należy wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2012 r., w którym to wyrażony został pogląd, iż „stosunki z zakresu prawa pracy, powinny być oceniane na gruncie prawa cywilnego, a więc z poszanowaniem zasady równości stron i swobody zawierania umów, a także z uwzględnieniem przepisów kodeksu pracy, stąd też nie mogą zostać one objęte zakresem stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej”²⁸.

Analiza powyższych orzeczeń prowadzi do wniosków, iż badanie przez sądy charakteru informacji znajdującej się w posiadaniu samorządów zawodowych nie może odbywać się wyłącznie w oparciu o ustawę o dostępie do informacji publicznej. Jak zostało to już wskazane wcześniej, Konstytucja RP, prawo do uzyskiwania informacji publicznej dotyczącej działalności samorządów zawodowych, reguluje w odmienny sposób niż prawo dostępu do informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Ustawa natomiast nie może postanowieniom Konstytucji nadawać innego znaczenia niż wynikające z treści samych norm konstytucyjnych, jak bowiem podkreśla Trybunał Konstytucyjny, „tego rodzaju zabieg legislacyjny, odwracający konstytucyjny porządek rzeczy, zacierający znaczenie używanych pojęć, z istoty swojej jest niedopuszczalny w państwie prawnym”²⁹. Ponadto dokonując wykładki ustawy pamiętać należy o art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, nakazującym bezpośrednie stosowanie jej norm. To zaś, zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, powinno polegać na współstosowaniu norm i zasad konstytucyjnych z unormowaniami ustaw zwykłych. „Normy i zasady konstytucyjne mogą w szczególności wyznaczać sposób rozumienia przepisów ustawowych, ich zakres stosowania, a także ich zakres obowiązywania”³⁰. W przypadku zaś kwestii dostępu do infor-

---

²⁷ Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 8 sierpnia 2012 r. (II SAB/Sz 26/12), CBOSA.

²⁸ Wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2012 r. (I OSK 191/12) CBOSA.

²⁹ Wyrok TK z dnia 11 maja 2007 r., (K 2/07), OTK-A 2007, Nr 5, poz. 48.

³⁰ Wyrok TK z dnia 22 marca 2000 r., (P12/98), OTK 2000, Nr 2, poz. 67.

macji publicznej dotyczącej samorządów zawodowych, normy konstytucyjne nakazują badanie zakresu wykonywania przez te samorzady zadań władzy publicznej.

Powyższe rozważania prowadzą do konkluzji, iż informacje dotyczące działalności samorządów zawodowych mogą zarówno stanowić informacje o charakterze publicznym, podlegające udostępnieniu w trybach przewidzianych ustawą o dostępie do informacji publicznej, jak i mogą takiego charakteru nie posiadać. Wynika to z faktu, iż Konstytucja RP w przypadku informacji dotyczącej działalności samorządów zawodowych, wyraźnie wskazuje, iż prawo dostępu do tego rodzaju informacji ograniczone zostało do informacji w zakresie, w jakim samorzady zawodowe wykonują zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Informacji dotyczącej działalności tych podmiotów, a niemieszczącej się w tym zakresie, nie może więc zostać przypisany charakter publiczny. Mając zaś na uwadze ilość funkcjonujących w Rzeczypospolitej Polskiej samorządów zawodowych, a także fakt, iż powierzenie im wykonywania zadań publicznych następuje w odrębnych ustawach regulujących funkcjonowanie danego samorządu, nie sposób dziwić się, iż podmioty te borykają się z problemami interpretacyjnymi dotyczącymi charakteru informacji związanej z ich działalnością. Sytuacja ta, w powiązaniu z dość pobieżną analizą tej problematyki dokonywaną przez sądy administracyjne prowadzi do wniosków, iż ustalenie charakteru informacji dotyczącej działalności samorządów zawodowych wymaga głębszej analizy regulacji, nie tylko w zakresie ustawy o dostępie do informacji publicznej, ale również w zakresie prawa ustrojowego.

The character of the information held by professional self – governments (Summary)

Numerous requests for information also affect the self-governing professional bodies, and these, recognizing that the motion does not affect public information, often come to the conclusion that to the extent of the concrete motion, they can not issue the negative decision. As a consequence these situations result in a number of complaints about the inaction of those bodies. This leads to the question of the nature of the information held by professional self – governing bodies. The purpose of this article is therefore to review the scope of the obligation to provide information by these entities. The starting point for discussion is the question whether all information relating to the activities of a professional self – governments can be classified as the public information, or whether the scope of the obligation to provide information by these entities is limited in relation to the scope of the obligation to provide information by public authorities. In order to answer this question, the paper presents a short summary of views of the doctrine on the professional self – governing bodies, as well as the scope of their public duties. Naturally, these considerations are compiled with the provisions of the Constitution of the Polish Republic. Finally the article presents review of administrative courts decisions in cases of inaction of professional self-governments in matters of requests for public information.